

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 1/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **WACHUMBA ck, s. r. o.**, P. Mudroňa 1, Martin, IČO 45 284 601, zastúpenej advokátskou kanceláriou Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, IČO 47 248 327, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/39/2022 z 5. apríla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na vydanie neodkladného opatrenia, aby žalovaná spoločnosť Rekreačné strediská Slovakia, s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), odstránila zo svojej internetovej stránky „www.ckvida.sk“ produkty detských táborov „*Letný tábor Vida YouTube & Tik Tok*“, „*Letný tábor Vida Fantasy*“ a „*Letný tábor Vida Dance*“.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala nariadenia predmetného neodkladného opatrenia z titulu, že je obchodnou spoločnosťou zaoberajúcou sa poskytovaním služieb v oblasti organizovania detských táborov. Žalovaná je obchodnou spoločnosťou, ktorá je držiteľom domény www.ckvida.sk, na ktorej sú umiestnené produkty a služby CK Vida, s. r. o., ktorá poskytuje služby v rovnakej oblasti ako sťažovateľka, ktorá je jej priamym súťažiteľom. Žalovaná na svojej webovej stránke zverejnila produkty CK Vida, s. r. o., ktoré sú podľa sťažovateľky preukázateľne odkopírované práve z jej webovej stránky, a z uvedeného dôvodu je prezentácia týchto produktov spôsobilá vyvolať u spotrebiteľov

omyl a možnosť zámeny so službami a produktmi, ktoré priniesla na trh. Ide o ponuku detských letných táborov „Letný tábor Vida YouTube & Tik Tok“, „Letný tábor Vida Fantasy“ a „Letný tábor Vida Dance“, ktoré boli obsahovo aj tematicky prevzaté z ponuky sťažovateľky, a to s poukazom na grafiku, slovné spojenia, nápady použité pri prezentácii produktov. Podľa sťažovateľky ide o jej pôvodný originálny nápad. Dosiaľ bola jediným subjektom na trhu, ktorý takéto tábory organizoval, a to aj s odkazom na ponuku najväčších a najznámejších cestovných kancelárií so zameraním na detské tábory. Žalovaná nie je prevádzkovateľom detských táborov, ale prevádzkovateľom webovej stránky, na ktorej sa prezentujú detské tábory.

3. Vo vzťahu ku grafike predmetných táborov sťažovateľky zároveň ide o autorské dielo vytvorené pre ňu na základe licenčnej zmluvy, a teda v danom prípade dochádza zároveň aj k porušovaniu práv duševného vlastníctva, keďže žalovaná používa neoprávnene výsledky duševnej činnosti autora diela.

4. Sťažovateľka taktiež poukázala, že žalovaná na svojej webovej stránke zverejnila všeobecné zmluvné podmienky (ďalej len „VZP“) o zájazde spoločnosti CK Vida, s. r. o., ktoré sú v celom rozsahu odkopírované zo sťažovateľkiných všeobecných zmluvných podmienok o zájazde, a to aj s pôvodným fontom písma, a to bez súhlasu a odplaty. Autorom VZP je právny zástupca sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom.

5. Sťažovateľka je presvedčená, že predmetným konaním žalovanej dochádza k naplneniu skutkovej podstaty nekalej súťaže v zmysle § 44 v spojení s § 45 a § 48 Obchodného zákonníka, pričom je spôsobilé vyvolať u spotrebiteľov omyl a zámenu, stotožňovanie alebo dojem prepojenosti či spriaznenosti, čo jednoznačne napĺňa znaky parazitovania na povesti. Predmetné konanie je zároveň v rozpore s dobrými mravmi.

6. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 38Cb/5/2021-109 z 20. januára 2022 návrhu sťažovateľky na neodkladné opatrenie vyhovel, pretože žalovaná prevzala nielen nápad, ale hlavne VZP. Podľa okresného súdu samotný fakt, že žalovaná ponúka na svojej stránke detské letné tábory s podobným názvom a zameraním, samo osebe existenciu nekalosúťažného konania nezakladá, pretože názvy jednotlivých táborov charakterizuje ich obsah a program. Ak by bolo podobné označenie produktov alebo služieb zakázané, napriek tomu, že by ponúkali podobný produkt alebo službu, došlo by tak fakticky k obmedzeniu konkurencie, čo by bolo pre voľný trh neakceptovateľné. V danom prípade však podľa okresného súdu žalovaná použila okrem samotného nápadu jednotlivých táborov aj dokumenty totožné s dokumentmi, ktoré boli vypracované pre sťažovateľku na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb, pričom žalovaná na ich použitie nedostala súhlas. Predmetné dokumenty tvoria know-how sťažovateľky a majú prispieť k dosahovaniu lepších podnikateľských výsledkov a s nimi aj zisku. Odkopírovanie týchto nápadov a dokumentov zo strany žalovanej možno na základe tvrdení a písomností tvoriacich obsah spisu vyhodnotiť ako nekalosúťažné a v rozpore s dobrými mravmi, čím považoval okresný súd za dostatočne osvedčené ohrozenie práv sťažovateľky v hospodárskej súťaži, ktoré je jej spôsobilé privodiť ujmu. Okresný súd sa stotožnil s tvrdením sťažovateľky, že konanie žalovanej je spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo zámeny, ovplyvniť ekonomické správanie potenciálnych zákazníkov žalobcu a navodiť mylný dojem o prepojenosti, resp. totožnosti žalobcu.

7. Na odvolanie žalovanej krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu a návrhu nevyhovel. Podľa krajského súdu sťažovateľka neosvedčila, že by bolo nevyhnutné upraviť pomery medzi

sporovými stranami práve neodkladným opatrením, pretože ňou namietaná ponuka predmetných letných táborov uvádzaných na internetovej stránke žalovanej nie je produktom, ktorý by bez ďalšieho bolo možné označiť ako identický a zhodný s produktom žalobkyne. Použitie slovného spojenia „*YouTube(r)*“, „*TikTok*“, „*Dance*“ alebo „*Fantasy*“ v rámci označenia jednotlivých typov produktov nemožno definovať ako charakteristický rys príznačný len pre typ letných táborov poskytovaných výlučne sťažovateľkou, ktorý by ďalším použitím spôsobil pravdepodobnosť zámieny medzi jednotlivými produktmi sporových strán v očiach bežného spotrebiteľa, a to aj s akcentom na skutočnosť, že žalovaná v rámci označenia (názvu) svojej ponuky pri každom letnom tábore jednoznačne definuje, že ide o tábor (spoločnosti) „*Vida*“. Rovnako tak ani (na dané označenia následne nadväzujúci) tematický obsah jednotlivých produktov letných táborov ponúkaných žalovanou nemožno subsumovať pod konanie, dôsledkom ktorého by bolo (mylné) ovplyvnenie správania spotrebiteľa. Navyše, sťažovateľka nijakým spôsobom v konaní neosvedčila ňou uvádzané tvrdenie, že je jediným subjektom na relevantnom trhu, ktorý dosiaľ ponúka predmetný typ letných táborov ako „*svoj pôvodný a originálny nápad*“. Krajský súd zastával v danom prípade názor, že poskytnutie ochrany sťažovateľke prostredníctvom neodkladného opatrenia by nevytvorilo spravodlivú rovnováhu medzi zásahom do práv žalovanej strany sporu a sťažovateľkou, pretože by zasahovalo do výkonu podnikateľskej činnosti žalovanej.

8. Vo vzťahu k všeobecným zmluvným podmienkam o zájazde spoločnosti CK Vida, s. r. o., je nevyhnutné uviesť, že aj keď sa definícia obchodných podmienok v právnom poriadku nenachádza, ide o „*technický nástroj zjednodušenia a standardizácie kontrakčného procesu*“. Znamená to, že vzťahy akýchkoľvek obchodných spoločností ponúkajúcich svoje produkty a služby na relevantnom trhu budú upravené obchodnými podmienkami, ktorých znenie, predovšetkým s poukazom na nevyhnutnosť ich súladu s príslušnými ustanoveniami rozhodných právnych predpisov, bude vždy vykazovať spoločné znaky, pretože upravujú identické skutočnosti – práva a povinnosti, ktorými sa budú zmluvné strany v konkrétnom prípade navzájom riadiť. Krajský súd preto konštatoval, že ani táto namietaná skutočnosť nie je spôsobilá preukázať opodstatnenosť bezodkladnej potreby úpravy pomerov sporových strán prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia. Rovnako tak v danom prípade nemožno hovoriť ani nebezpečenstve bezprostredne hroziacej ujmy.

9. Sťažovateľka namieta, že uznesenie krajského súdu porušilo jej základné právo na spravodlivý proces, pretože zo skutkového základu a práva nekalej súťaže bola k vydaniu neodkladného opatrenia dostatočne osvedčená jej právna pozícia.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Každú takúto sťažnosť ústavný súd predbežne prerokuje podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

11. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť ústavnú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno podľa ustálenej judikatúry považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 391/2019, I. ÚS 403/2019, I. ÚS 418/2019 s početnými odkazmi na predchádzajúcu judikatúru).

12. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa ustálenej judikatúry v predmetnej veci nebolo prípustné dovolanie, pretože sťažovateľka podala vo veci žalobu, a preto ústavnú sťažnosť riadne predbežne prerokuje (porov. R 21/2018 – „Dovolenie nie je podľa § 420 Civilného sporového poriadku prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takeého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého bola podaná nadväzujúca žaloba.“).

13. Podstatou veci je tvrdenie sťažovateľky – cestovnej kancelárie, že krajský súd porušil jej základné právo na spravodlivý proces nevyhovením jej návrhu na neodkladné opatrenie, ktorým žiadala, aby žalovaná prevádzkovateľka webovej stránky odstránila jednak (i) produkty detských letných táborov podobných tým, ktoré ponúka sťažovateľka, a taktiež aby odstránila (ii) všeobecné obchodné podmienky, ktoré mala spoločnosť CK VIDA, s. r. o., skopírovať od sťažovateľky.

14. Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na spravodlivý proces bez špecifikácie, aký komponent daného práva namieta. Článok 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie je namietané, obsahuje hlavne (i) právo na prístup k súdu, (ii) právo na riadne odôvodnenie, resp. zákaz procesnej arbitrárnosti, a (iii) právo na rozhodnutie, ktoré nie je výsledkom extrémneho nesúladu medzi skutkovým zistením a ich právnym hodnotením, resp. zákaz zjavne nezmyselného rozhodnutia (Khamidov proti Rusku, rozsudok, 15. 11. 2007, sťažnosť č. 72118/01, § 170 – § 175).

15. Ústavný súd musí pri prieskume neodkladných opatrení vnímať konkrétny kontext každého konania: Na jednej strane je na mieste byť v ústavnom preverení deferenčný, sebaobmedzujúci, pretože ide o dočasnú úpravu pomerov postavenú len na osvedčení pozícií sporných strán (II. ÚS 435/2021, I. ÚS 19/2020, III. ÚS 643/2022), ale na druhej strane môže byť neodkladné opatrenie vo veci týkajúcej sa podnikania tak intenzívnym zásahom, akým je napríklad väzba vo vzťahu k osobnej slobode, a môže byť nástrojom konkurenčného boja (porov. body 20 až 23), čo môže ovplyvniť ústavný rozmer neodkladného opatrenia.

16. Ústavný súd tiež môže vysloviť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ak ide o svojvoľnú aplikáciu práva spočívajúcu v koncepčne nesprávnom právnom uchopení neodkladného opatrenia (porov. nález III. ÚS 458/2022, v ktorom ústavný súd vytkol súdu, že osvedčenie vzťahoval len na skutkovú, a nie na právnu stránku veci).

17. Sťažovateľka v predmetnej veci v podstate polemizuje s vecnou správnosťou rozhodnutia. Z argumentácie možno odvodiť, že namieta hmotnoprávnu svojvoľnosť rozhodnutia, teda zjavný nesúlad medzi skutkovým zistením a ich právnym hodnotením. Domnieva sa, že jej právna pozícia bola natoľko silná, že jej malo byť jednoznačne vyhovené. Z návrhu je čitateľný výrazný pocit neférovosti voči jej podnikaniu.

18. Ústavný súd sa oboznámil s rozhodnutiami okresného a krajského súdu a konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

19. Neodkladné opatrenie sa v prerokúvanej veci týka nekalosúťažného práva. Pre oblasť nekalej súťaže sú typické otvorené klauzuly a výrazná skutková podmienenosť a s tým spojená kauzalita rozhodnutí. Ústavný súd bez ohľadu na details argumentácie všeobecných súdov vníma právnu pozíciu sťažovateľky spočívajúcu v tvrdení, že CK Vida, s. r. o., mohla odkopírovať celý produkt sťažovateľky vrátane názvov táborov a takto ju prezentovať na stránke žalovanej. Ústavný súd však rozumie aj opačnému právnemu názoru krajského súdu spočívajúcom v tvrdení, že toto kopírovanie nie je právne problematické, pretože názvy táborov boli popisné, dostatočne odlišné názvom, a že samotné prevzatie všeobecných zmluvných podmienok nezakladá nekalú súťaž, lebo prevzatie VZP nie je z hľadiska spotrebiteľov relevantné.

20. Detailnejšie možno uviesť, že právo nekalej súťaže stanovuje mantinely férovej súťaže na trhu. Je realizovaním ústavného záväzku štátu zabezpečiť zdravé konkurenčné prostredie na trhu (čl. 35 a 55 ústavy, pozri PL. ÚS 13/09). Právo nekalej súťaže má v Slovenskej republike takmer storočnú tradíciu (hoc s dlhou prestávkou počas obdobia neslobody). Tradične ide o silne sudcovsky tvorené právo, ktoré pracuje s množstvom výkladovo otvorených pojmov, aby tak dokázalo pružne reagovať na technologickú, trhovú a spoločenskú zmenu. Právo nekalej súťaže reguluje všetky subjekty, ktoré vstupujú na trh, aby zápasili o zákazníka. Jeho účelom je ochrana súťažného procesu pred praktikami, ktoré škodia dobrému fungovaniu trhového mechanizmu. Cieľom však nie je ochrana konkrétneho podnikateľa pred vstupom konkurencie alebo záruka návratnosti vložených nákladov, či dokonca garancia zisku z podnikania.

21. Ústava garantuje slobodnú hospodársku súťaž jednak prostredníctvom práva na slobodný výkon povolania podľa čl. 35, ale aj na základe čl. 55, ktorý garantuje Slovenskú republiku ako trhovú ekonomiku s aktívnou ochranou hospodárskej súťaže. Tá sa prejavuje jednak ako „*pozitívny záväzok štátu chrániť hospodársku súťaž*“, ale aj ako povinnosť súdov „*pri výklade právnych noriem z oblasti ochrany hospodárskej súťaže... pri rozhodovacej činnosti orgánov ochrany hospodárskej súťaže a súdov preferovať tie výkladové techniky, ktorými bude tento cieľ naplnený*“, a teda interpretačná povinnosť nevychádzať „*striktne z textualistického výkladu právnych noriem, ale objektívneho teleologického výkladu právnych noriem*“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžhp/1/2012 z 23. mája 2013). Slovenská republika je tak povinná priamo na základe ústavy chrániť a podporovať princíp konkurencie (PL. ÚS 13/09). Podľa názoru ústavného súdu „*Základom trhového hospodárstva a s ním spätou hospodárskej súťaže je voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania sa na trhu pre všetkých účastníkov hospodárskej súťaže. Vstup na trh je súčasťou ústavou zaručeného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pretože v trhovom hospodárstve je podstatné uplatnenie práva podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na trhu.*“ (II. ÚS 70/97). Práva garantované čl. 35 ods. 1 ústavy „*nie sú absolútne*“ (PL. ÚS 13/09), čo vyplýva aj zo skutočnosti, že sa ich možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy). Predovšetkým, právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť „*zaručuje možnosť vykonávať hospodársku činnosť tam, kde existuje ekonomická konkurencia, ako aj tam, kde ekonomická konkurencia neexistuje*“, no „*súčasťou tejto poskytnutej záruky nie je ochrana podnikateľa pred vstupom konkurenta do zvolenej hospodárskej činnosti*“ (PL. ÚS 7/96) alebo „*záruka, že podnikateľ bude mať úspech vo svojej činnosti*“ (II. ÚS 70/97). Napriek tomu nie je akceptovateľné legislatívne opatrenie alebo zásah, ktoré „*úspech určitej skupiny podnikateľov, resp. osôb uskutočňujúcich inú zárobkovú činnosť v zákonom vytvorenom konkurenčnom (trhovom) prostredí bez ústavne*

akceptovateľného dôvodu (cieľa) neodôvodnene sťažuje alebo dokonca priamo vylučuje v prospech úspechu inej skupiny podnikateľov alebo skupiny ďalších subjektov uskutočňujúcich inú zárobkovú činnosť.“ (PL. ÚS 13/09). Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na pružnosť, akou súdy musia reagovať na nové praktiky v zápase o zákazníka, nekalá súťaž je predovšetkým otázkou výkladu podústavného práva, ktoré všeobecné súdy aplikujú v konkrétnych okolnostiach. Pokiaľ súdy nevykladajú právo svojvoľne alebo svojím výkladom nenegujú ústavné poslanie práva nekalej súťaže, ústavný súd nemá dôvod na ingerenciu.

22. V prípade predbežnej súdnej ochrany týkajúcej sa nekalej súťaže môže byť miera prieskumu o niečo širšia. Okresné súdy totiž môžu uložiť zákazy a príkazy v situácii neistoty ohľadom konečného výsledku sporu bez vypočutia druhej strany. Tým sa môžu zvýšiť nároky na dodržanie práva na spravodlivý proces. Zároveň sa tým môžu zvýšiť nároky na formuláciu samotných súdnych opatrení. Čím sú opatrenia, ktoré žalobcovia navrhujú uložiť, tvrdšie a nezvratnejšie, tým by mali byť aj súdy viac obozretné. Súdny prieskum má byť zárukou nielen toho, že navrhované opatrenia sú právne obhájiteľné, ale aj toho, že ich konkrétna formulácia zohľadňuje potrebu proporcionality medzi porušením práv a nariadenými neodkladnými opatreniami, pričom sa vždy musia brať do úvahy aj záujmy tretích osôb [pozri napr. čl. 10(3) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (2004) OJ L 157)]. Ak sa napríklad porušenie vzťahuje len na drobnú časť produktu, nemožno zakázať predaj celého produktu, ak existujú šetrnejšie alternatívne riešenia.

23. V kontexte nekalosúťažného konania je preto namieste, aby boli súdy viac ostražité pri svojich neodkladných opatreniach, ktoré majú konkurentom zásadne obmedziť ich podnikateľskú činnosť. Osobitne ostražito by mali súdy postupovať, ak nekalosúťažné konanie do rozhodnutia veci samej preukázateľne neškodí spotrebiteľovi, pretože v takomto prípade môže byť správne načasované neodkladné opatrenie len taktikou v konkurenčnom boji, ktoré je na úkor spotrebiteľov (rozhodnutie britského Court of Appeal vo veci *L'Oréal v Bellure* [2007] EWCA Civ 968, bod 139). Ak napríklad jeden konkurent, ako je to zdá sa v tomto prípade, obviňuje druhého z protiprávneho ťaženia z osobitných výsledkov práce iného súťažiteľa, pričom mu ani nesvedčí žiadne právo duševného vlastníctva, a zároveň spotrebiteľ nie je klamaný o pôvode predávaných produktov, súdny príkaz voči konkurentovi oberie spotrebiteľov o ponuku na trhu, hoci ešte nie je isté, že niekto konal protiprávne. Ak sa následne preukáže, že nešlo o protiprávne konanie, ale len právne dovolené zužitkovania cudzej práce, bez ktorej by bol akýkoľvek kultúrny a technický pokrok znemožnený (Vážný 17390/1939, Rv I 93/39), dotknutý konkurent sa už nemusí vrátiť na trh. Právna veda preto poukazuje na to, že nekalosúťažné konanie spočívajúce v parazitovaní, ktoré zároveň nie je klamlivé pre spotrebiteľa a neporušuje práva duševného vlastníctva, by malo byť posudzované súdmi osobitne opatrne (pozri bližšie Annette Kur, 'What to Protect, and How? Unfair Competition, Intellectual Property, or Protection Sui Generis' Nari Lee and others (eds.) *Intellectual property, unfair competition and publicity: convergences and development* (Elgar, 2014), pp. 11-32; Annette Kur, 'Nachahmungsschutz und Freiheit des Warenverkehrs – der wettbewerbsrechtliche Leistungsschutz aus der Perspektive des Gemeinschaftsrechts' In Hans Ahrens and others (eds.) *Festschrift für Eike Ullmann* (Beck, 2006) pp. 717-735; Martin Husovec, *Koncept parazitujúcej nekalej súťaže* in Marian Kropaj (ed.) *Sub Specie Aeternitatis: Život a dielo profesora Jána Švidroňa* (Faber, 2015), pp. 159 – 193). O to viac to platí, ak sa takýmto nárokom má poskytovať predbežná súdna ochrana s ďalekosiahlymi dôsledkami pre podnikanie iných.

24. V prerokúvanej veci nemožno povedať, že by bol právny názor krajského súdu svojvoľný v tom zmysle, že by sťažovateľkina pozícia bola natoľko jednoznačná, aby bol opačný právny názor v rozpore so samotným čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právny názor krajského súdu nebol bez vecnej opory v právnom poriadku, naopak, v podstate zohľadnil ústavnú funkciu práva nekalej súťaže, pričom z hľadiska procesných štandardov bol riadne odôvodnený. Predmetná vec nemá z hľadiska neodkladného opatrenia tak zrejmé a osvedčené právne riešenie, ako tvrdí sťažovateľka.

25. Ústavný súd sa napokon vyjadrí k okolnosti, že žalovaná spoločnosť nie je prevádzkovateľom detských táborov, a teda priamym konkurentom, ale len prevádzkovateľom webovej stránky, na ktorej sa prezentujú detské tábory (porov. bod 2 i.f.). Žalovaná je v tomto prípade držiteľkou doménového mena, ktorá poskytuje priestor pre aktivity konkurenta sťažovateľky. Treba upozorniť, že v návrhu a pri neodkladnom opatrení by pred všeobecným súdom malo byť zrejmé, či sa povinnosti žalovanému ukladajú na základe (a1) jeho účastenstva na nekalosúťažnom delikte konkurenta žalobcu (napríklad ako pomocníka), alebo (a2) z dôvodu vlastného nekalosúťažného konania konkurenta, alebo, naopak (b), ako tretej osobe, ktorá nezasahuje do práv žalobcu, no jej súčinnosť je nevyhnutná, aby sa poskytla dočasná ochrana formou neodkladného opatrenia. Navyše, v prípade, ak žalovaný sám spáchal nekalosúťažný delikt, či už ako páchatel' alebo účastník, je potrebné preskúmať, či jeho zodpovednosť nie je vylúčená na základe § 6 zákona č. 22/2004 Z. z. o elektronickom obchode a o zmene a doplnení zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 284/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronickom obchode“) (implementujúceho čl. 12 až 15 smernice č. 2000/31/ES o elektronickom obchode) ako poskytovateľa služby *hosting* alebo *mere conduit* [bližšie Husovec, M. *Zodpovednosť na internete podľa českého a slovenského práva*, CZ.NIC, 2014 (dostupné https://knihy.nic.cz/files/edice/zodpovednost_na_internete.pdf) alebo Polčák, R. *Právo na internetu. Spam a zodpovednosť ISP*. Praha: Computer Press, 2007, hoc čoskoro bude slovenský zákon nahradený z dôvodu aplikovania čl. 4 až 8 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2022/2065 z 19. októbra 2022 o jednotnom trhu s digitálnymi službami a o zmene smernice 2000/31/ES (akt o digitálnych službách)]. Len ak sa európske vylúčenie zodpovednosti neuplatňuje, možno totiž na základe práva nekalej súťaže založiť zodpovednosť držiteľa doménového mena za obsah iných osôb, ktorý na ňom možno nájsť. Avšak aj v prípade uplatnenia vylúčenia zodpovednosti podľa § 6 zákona o elektronickom obchode možno v zmysle súčasnej smernice 2000/31/ES, ako aj nariadenia 2022/2065 stále poskytovateľovi digitálnej služby uložiť povinnosť predbežným opatrením pre účely dosiahnutia súčinnosti, avšak je potrebné, aby boli dodržané viaceré osobitné požiadavky práva Európskej únie [porov. rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-18/18, *Eva Glawischnig-Piesczek/Facebook Ireland Limited*, ECLI:EU:C:2019:821, ako aj Husovec, M. *Injunctions Against Intermediaries in the European Union: Accountable, but not Liable?* (Cambridge University Press 2017)]. Aj z tohoto dôvodu je preto dôležité odlišiť, či žalovaný má vykonať neodkladné opatrenie ako porušiteľ alebo tretia osoba poskytujúca súčinnosť (to isté platí aj v oblasti práv duševného vlastníctva, kde osobitné ustanovenia § 341 Civilného sporového poriadku treba vykladať v kontexte čl. 9 ods. 1 a čl. 11 smernice č. 2004/48/ES o vymáhaní práv duševného vlastníctva, ktoré umožňuje ukladanie povinností aj „sprostredkovateľom“). Pretože v predmetnej veci ide ústavnú sťažnosť voči *nevyhoveniu* návrhu

na vydanie neodkladného opatrenia a dané nevyhovenie je ústavne akceptovateľné, nie je v predmetnej veci ústavne relevantné, či žalovaná bola len v postavení osoby, ktorá môže poskytnúť súčinnosť. Ak by však nastala opačná situácia, a teda súd uloží tretej osobe povinnosti porušiteľa, len aby tak získal ich súčinnosť, rozhodnutie môže nabrat' ústavnú intenzitu. V prípadoch, keď žalobca sám nepáchal nekalosúťažný delikt, ale len jeho páchanie umožňuje, je preto kľúčové vysporiadať sa s otázkou presných dôvodov na vznik povinnosti žalovaného.

26. Ústavný súd z týchto dôvodov konštatuje, že napadnutým uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu